

Rambam on Repentance

Source Sheet by Rabbi Emanuel Ben-David

Mishneh Torah, Repentance 1:1

All commandments of the Torah, whether they be mandatory or prohibitive, if a man violates any one of them, either presumptuously or erroneously, when he repents himself and turns away from his sinful way, he is obliged to confess before God, blessed is He!

Such confession is a mandatory commandment. How is the verbal confession made? The sinner says thus: "I beseech Thee, O Great Name! I have sinned; I have been obstinate; I have committed profanity against Thee, particularly in doing thus and such. Now, behold! I have repented and am ashamed of my actions; forever will I not relapse into this thing again."

Mishneh Torah, Repentance 1:3

At this time, when the Temple is not established and, therefore, no altar to atone for us, there is nothing else left for us but repentance. Repentance atones for all sins. Even one who was an evildoer all his life but repented in the end, not a thing of the wickedness is held out against him, even as it is said: "As for the wickedness of the wicked, he shall not fall thereby in the day that he turneth from his wickedness" (Ez. 33.12). Even the Day of Atonement itself atones only for those who did repent, even as it is said: "For on that day shall the priest make an atonement for you" (Lev. 16.30).

Mishneh Torah, Repentance 2:1

What is complete repentance? He who once more had in it in his power to repeat a violation, but separated himself therefrom, and did not do it because of repentance, not out of fear or lack of strength.

For example: One who knew a woman sinfully, and after a process of time he met her again privately,

משנה תורה, הלכות תשובה

א' א'

כָּל מִצְוֹת שִׁבְתוֹרָה בֵּין עֲשֵׂה בֵּין
לֹא תַעֲשֶׂה אִם עָבַר אָדָם עַל אַחַת
מֵהֶן בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה
כְּשִׁיעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה וַיָּשׁוּב מִחֲטָאוֹ
חַיֵּב לְהִתְנַדֵּוֹת לִפְנֵי הָאֵל בְּרוּךְ
הוּא!

...ודוי זה מצנות עשה.

כִּיצַד מִתְנַדֵּוֹן. אוֹמֵר אֲנִי הַשֵּׁם
חֲטָאתִי עִוְיָתִי פִּשְׁעֹתַי לִפְנֵיךָ
וְעֲשִׂיתִי כָךְ וְכָךְ וְהָרִי גַחְמָתִי
וּבִשְׁתִּי בְּמַעֲשֵׂי וּלְעוֹלָם אֵינִי חוֹזֵר
לְדַבֵּר זֶה.

משנה תורה, הלכות תשובה

א' ג'

בְּזִמְנֵי הַזֶּה שְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָיָם
וְאִין לְנוּ מִזְבֵּחַ כְּפָרָה אִין שָׁם אֶלְאִ
תְּשׁוּבָה. הַתְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל כָּל
הָעֲבֵרוֹת. אֶפְלוּ רָשָׁע כָּל יָמָיו
וְעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה בְּאַחֲרוֹנָה אִין
מִזְכִּירִין לוֹ שׁוֹם דְּבָר מְרִשְׁעוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל לג יב) "רִשְׁעַת
הָרָשָׁע לֹא יִכָּשֵׁל בָּהּ בְּיוֹם שׁוּבוֹ
מִרְשָׁעוֹ". וְעַצְמוֹ שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים
מְכַפֵּר לְשָׁבִים שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז
ל) "כִּי בְּיוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם":

משנה תורה, הלכות תשובה

ב' א'

אִי זוּ הִיא תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה. זֶה שָׂפָא
לְיָדוֹ דְּבָר שֶׁעָבַר בּוֹ וְאֶפְשָׁר בְּיָדוֹ
לְעֲשׂוֹתוֹ וּפְרַשׁ וְלֹא עֲשֵׂה מִפְּנֵי
הַתְּשׁוּבָה. לֹא מִיִּרְאָה וְלֹא מִכְּשָׁלוֹן
כַּח.

כִּיצַד? הָרִי שָׂפָא עַל אִשָּׁה בְּעֵבֶרָה

and he still loving her as theretofore, and he being in a state of potency, and the meeting is in the same land where the sin was first committed, if he parted without sinning, he has attained complete repentance.

...Moreover, though he continued a life of sin but did repent on his dying day, and did die a penitent, all of his sins are forgiven, even as it is said: "While the sun, or the light, or the moon, or the stars, be not darkened, nor the clouds return after the rain" (Ibid. 12.2), yea, that is the day of death. Deduct herefrom that if he remembered his Creator and did repent before he died, he was forgiven.

Mishneh Torah, Repentance 2:3

He who confesses by speech but has not his heart's consent to abandon his erstwhile conduct, behold him, he is like one taking an immersion of purification and in his grasp is an impure creeping thing, when he knows the immersion to be of no value till he cast away the impure creeping thing. Even so it is advised to do, saying: "But whoso confesseth and forsaketh them shall obtain mercy" (Pro. 28. 13). In confessing to God, it is obligatory to name the sin, even as it is said: "Oh, this people have sinned a great sin, and have made them a god of gold" (Ex. 32.31).

Mishneh Torah, Repentance 2:9

Neither repentance nor the Day of Atonement atone for any save for sins committed between man and God, for instance, one who ate forbidden food, or had forbidden coition and the like;

But sins between man and man, for instance, one injures his neighbor, or curses his neighbor or plunders him, or offends him in like matters, is ever not absolved unless he makes restitution of what he owes and begs the forgiveness of his neighbor. And, although he make restitution of the monetary debt, he is obliged to pacify him and to beg his forgiveness. Even he offended not his neighbor in aught save in words, he is obliged to appease him and implore him till he be forgiven by him.

וְלֹאֲחֵר זְמַן נִתְיַחַד עִמָּה וְהוּא עוֹמֵד
בְּאַהֲבָתוֹ בָּהּ וּבְכַח גּוֹפוֹ וּבְמַדִּינָהּ
שֶׁעֵבֶר בָּהּ וּפְרַשׁ וְלֹא עָבַר זֶהוּ
בְּעַל תְּשׁוּבָה גְמוּרָה.

...אִפְלוּ עָבַר כָּל יָמָיו וְעָשָׂה
תְּשׁוּבָה בְּיוֹם מִיתָתוֹ וּמַת
בְּתְשׁוּבָתוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו נִמְחָלִין
שֶׁנֶּאֱמַר (קֹהֵלֶת יב ב) "עַד אֲשֶׁר
לֹא תִחַשְׁדָּה הַשָּׁמֶשׁ וְהָאֹר וְהַיָּרֵחַ
וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הָעָבִים אַחֵר
הַגִּשְׁמִים" שֶׁהוּא יוֹם הַמִּיתָה. מִכְּלָל
שָׂאֵם זָכַר בּוֹרְאוֹ וְשָׁב קִדְּם שְׁיָמוֹת
נִקְלַח לוֹ:

משנה תורה, הלכות תשובה

ב' ג'

כָּל הַמִּתְנַדֵּה בְּדַבָּרִים וְלֹא גָמַר
בְּלִבּוֹ לַעֲזוֹב הָרִי זֶה דוֹמָה לְטוֹבֵל
וְשָׂרֵץ בְּיָדוֹ שֶׁאֵין הַטְּבִילָה מוֹעֵלֶת
לוֹ עַד שֶׁיִּשְׁלִיךְ הַשָּׂרֵץ. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר וּמוֹדֶה וְעֹזֵב יִרְחָם. וְצָרִיף
לְפָרֵט אֵת הַחֲטָא שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת
לב לא) "אֲנִי חֲטָא הָעַם הַזֶּה
חֲטָאָה גְדוֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהִי
זָהָב":

משנה תורה, הלכות תשובה

ב' ט'

אֵין הַתְּשׁוּבָה וְלֹא יוֹם הַכַּפּוּרִים
מִכְּפָרִין אֱלֵא עַל עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם
לְמָקוֹם כְּגוֹן מִי שֶׁאֲכַל דָּבָר אֲסוּר
אוּ בְּעַל בְּעֵילָה אֲסוּרָה וְכוּיֹצֵא
בְּהֵן.

אֲבָל עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ
כְּגוֹן הַחֹבֵל אֵת חֵבְרוֹ אוּ הַמְקַלֵּל
חֵבְרוֹ אוּ גוֹזֵל וְכוּיֹצֵא בְּהֵן אֵינוֹ
נִמְחָל לוֹ לְעוֹלָם עַד שֶׁיִּתֵּן לְחֵבְרוֹ
מֵה שֶׁהוּא חַיֵּב לוֹ וַיִּרְצֶהוּ. אִף עַל
פִּי שֶׁהִחֲזִיר לוֹ מְמוֹן שֶׁהוּא חַיֵּב לוֹ
צָרִיף לְרִצּוֹתוֹ וְלִשְׁאֵל מִמֶּנּוּ שֶׁיִּמְחַל
לוֹ. אִפְלוּ לֹא הִקְנִיט אֵת חֵבְרוֹ אֱלֵא

If his neighbor refuses a committee of three friends to forgive him, he should bring to implore and beg of him; if he still refuses he should bring a second, even a third committee, and if he remains obstinate, he may leave him to himself and pass on, for the sin then rests upon him who refuses forgiveness. But if it happened to be his master, he should go and come to him for forgiveness even a thousand times till he does forgive him.

Mishneh Torah, Repentance 2:10

It is forbidden for man to be ill-natured and unforgiving, for he must be easily appeased but unwidely to wrath; and when a sinner implores him for pardon, he should grant him pardon wholeheartedly and soulfully. Even if one persecuted him and sinned against him exceedingly, he should not be vengeful and grudge-bearing.

Mishneh Torah, Repentance 2:11

One who committed a sin against a friend, and the friend died before he asked his forgiveness, should bring ten adults at his grave and there say: "I have sinned against the Lord God of Israel and against this man (naming him), and I have done against him thus and such (naming the sins). If he was indebted to him, he should return the money to the heirs; if he knew not of his heirs he should leave the amount with the tribunal, whenafter his confession should be delivered.

Mishneh Torah, Repentance 4:3

There are five transgressions, each of which block the path of complete repentance for the one commits it, because they are sins between man and man, and the sinner does not know the fellow against whom he sinned, to whom to make restitution or of whom to beg forgiveness.

They are:

- (1) he who curses the public and did not curse a single man in particular to whom he might plead for pardon;
- (2) he who shares spoils with a thief, because he knows

בְּדַבְרֵים צָרִיךְ לְפָסֹס וּלְפָגַע בּוֹ עַד שְׂיִמְחַל לוֹ.
 לֹא רָצָה חֲבֵרוֹ לְמַחֵל לוֹ מִבֵּיא לוֹ שׂוֹרֶה שֶׁל שְׁלֹשָׁה בְּנֵי אָדָם מֵרַעֲיוֹ וּפּוֹגְעִין בּוֹ וּמִבְּקָשֵׁין מִמֶּנּוּ. לֹא נִתְרַצָּה לָהֶן מִבֵּיא לוֹ שְׂנֵיָהּ וּשְׁלִישִׁיתָּ. לֹא רָצָה מְנִיחוֹ וְהוֹלֵךְ לוֹ וְזֶה שֶׁלֹּא מַחֵל הוּא הַחוּטָא. וְאִם הָיָה רַבּוֹ הוֹלֵךְ וּבָא אֶפְלוֹ אֶלְךָ פְּעָמִים עַד שְׂיִמְחַל לוֹ:

משנה תורה, הלכות תשובה ב' י'

אָסוּר לְאָדָם לִהְיוֹת אֲכֻזָּרִי וְלֹא יִתְפַּסֵּס אֶלָּא יְהֵא גּוֹחַ לְרַצּוֹת וְקָשָׁה לְכַעַס וּבְשִׁעָה שֶׁמִּבְּקָשׁ מִמֶּנּוּ הַחוּטָא לְמַחֵל מוֹחֵל בְּלֵב שְׁלֵם וּבִנְפֶשׁ חֲפֻצָּה. וְאֶפְלוֹ הֵצִיר לוֹ וְחָטָא לוֹ הַרְבֵּה לֹא יִקָּם וְלֹא יִטָּר.

משנה תורה, הלכות תשובה ב' י"א

הַחוּטָא לְחַבְרוֹ וּמֵת חֲבֵרוֹ קָדָם שְׂיִבְקָשׁ מַחִילָה מִבֵּיא עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם וּמַעֲמִידֵן עַל קִבְרוֹ וַיֹּאמֶר בְּפִיָּהֶם חָטָאתִי לֵה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּלְפָלוּנִי זֶה שָׁפָךְ וְכֹךְ עָשִׂיתִי לוֹ. וְאִם הָיָה חֵיב לוֹ מָמוֹן יִחְזִירוּ לְיוֹרְשֵׁים. לֹא הָיָה יוֹדֵעַ לוֹ יוֹרְשֵׁין בְּנִיחָנוּ בְּבֵית דִּין וַיִּתְנַדָּה:

משנה תורה, הלכות תשובה ד' ג'

וּמֵהֶם חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הַעוֹשֶׂה אוֹתָן אֵי אֶפְשָׁר לוֹ שְׂיִשׁוּב בְּתִשׁוּבָה גְּמוּרָה לְפִי שְׁהֶם עֲזוּנוֹת שְׁבִין אָדָם לְחַבְרוֹ וְאִינוֹ יוֹדֵעַ חֲבֵרוֹ שֶׁחָטָא לוֹ כְּדִי שְׂיִחְזִיר לוֹ אוֹ יִשְׁאֵל מִמֶּנּוּ לְמַחֵל לוֹ. וְאֵלּוֹ הֵן: (א) הַמְקַלֵּל אֶת הַרְבִּים וְלֹא קָלַל אָדָם יְדוּעַ כְּדִי שְׂיִשְׁאֵל מִמֶּנּוּ

not to whom the stolen goods belong, for the thief steals at large and brings it to him and he becomes the fence, thereby adding to the iniquity by upholding the thief and leading him on to further sin;
 (3) he who finds a lost article and does not advertise it so as to restore it to its owner, thus after a process of time when he would repent, he knows not to whom to make restitution;
 (4) he who partakes of an ox which is the property of the poor, the orphans or the widows, for such people are languid, unknown and un-heralded, wandering from city to city without a friend, and he, therefore, would not know to whom such ox belongs if he desired to make restitution;
 (5) he who takes bribery to pervert justice, for he knows not the extent of the perversion, or what its power is, as such matter has auxiliary factors, and, therefore, could possibly not estimate the amount of restitution; and he, moreover, is supporting the evil hand of the bribe-giver and thereby leads him on to sin.

Mishneh Torah, Repentance 4:5

There are five such transgressions that whosoever commits them is continuously pursuing them, so that it becomes hard for him to separate himself from them. It is, therefore, necessary for a man to beware of them, lest they become part of his habits, for they are all extremely evil tendencies. They are:

- (1) sycophancy and gossip;
- (2) Slander, an evil tongue;
- (3) ill temper;
- (4) bad thoughts; (5) companionship with the wicked, for he learns his conduct and his actions become inscribed in his heart.

Mishneh Torah, Repentance 7:8

It is the custom of the penitent to be exceedingly lowly and humble...

...It is, nevertheless, a grievous sin to say to the penitent: "Remember your erstwhile conduct", or to remind them in his presence so as to put him to shame,

כפָּרָה.
 (ב) וְהַחֹלֵק עִם גֹּנֵב, שְׁלָפֵי שְׂאִינֹו יוֹדֵעַ גֹּנֵבָה זֶה שֶׁל מִי הִיא אֵלֶּא הַגֹּנֵב גֹּנֵב לְרֵבִים וּמְבִיא לוֹ וְהוּא לֹוֹקֵחַ. וְעוֹד שֶׁהוּא מַחְזִיק יָד הַגֹּנֵב וּמַחְטִיאֹו.
 (ג) וְהַמוֹצֵא אֲבָדָה וְאִינוּ מְכַרִּיז עָלֶיהָ עַד שִׁיחְזִירָהּ לְבַעֲלֶיהָ, לְאַחַר זְמַן כְּשִׁיעֶשֶׂה תְּשׁוּבָה אִינוּ יוֹדֵעַ לְמִי יִחְזִיר.
 (ד) וְהָאוֹכֵל שׁוֹר עֲנִיִּים וַיְתוּמִים וְאֶלְמָנוֹת. אֵלֹו בְּנֵי אָדָם אֲמַלְלִין הֵם וְאִינוּ יְדוּעִים וּמְפַרְסְמִים וְגוֹלִים מְעִיר לְעִיר וְאִין לָהֶם מְכִיר כְּדֵי שִׁיַּדַּע שׁוֹר זֶה שֶׁל מִי הוּא וְיִחְזִירָנֹו לוֹ.
 (ה) וְהַמְקַבֵּל שֶׁחַד לְהַטּוֹת דִּין אִינוּ יוֹדֵעַ עַד הֵיכֵן הִגִּיעַ הַטָּיָה זֶה וְכַמָּה הִיא פְּתוּחַ כְּדֵי שִׁיחְזִיר, שֶׁהַדָּבָר יִשׁ לוֹ רְגָלִים. וְעוֹד שֶׁהוּא מַחְזִיק יָד זֶה וּמַחְטִיאֹו:

משנה תורה, הלכות תשובה ד' ה'

וּמִהֵן חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הָעוֹשֶׂה אוֹתָם יִמְשֹׁךְ אַחֲרֵיהֶם תָּמִיד וְקוֹשִׁים הֵם לְפָרֹשׁ מֵהֶן. לְפִיכָף צָרִיף אָדָם לְהִזָּהֵר מֵהֶן שֶׁמֵּא יִדְבַק בָּהֶן וְהֵן כְּלֵן דְּעוֹת רְעוֹת עַד מָאֵד. וְאֵלֹו הֵן: רְכִילוֹת. וְלִשׁוֹן הָרַע. וּבַעַל חֲמָה. וּבַעַל מַחְשָׁבָה רָעָה. וְהַמְתַּחֲבֵר לְרָשָׁע מִפְּנֵי שֶׁהוּא לוֹמֵד מִמֶּעֶשָׂיו וְהֵן נִרְשָׁמִים בְּלִבּוֹ.

משנה תורה, הלכות תשובה ז' ח'

בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה דִּרְכָן לְהִיֹּות שְׁפָלִים וְעֲנוּוִים בְּיוֹתֵר... וְנִחְטָא גְמוּר הוּא לוֹמַר לְבַעַל תְּשׁוּבָה זָכַר מִעֲשֵׂיךָ הָרָאשׁוֹנִים אוֹ

or to mention things and subjects similar to them so as to remind him of what he did. All such is forbidden, and comes under the general law of deceiving one with words, concerning which the Torah did give warning, even as it is said: "And ye shall not deceive one another" (Lev. 25.17).

Mishneh Torah, Repentance 7:2

Ever should man look upon himself as if he is nigh to death, lest he die during the interval, as a consequence whereof he will be outstanding in his sin; he should, therefore not tarry but repent presently. He should not say: "In old age I will repent", perhaps he will die before old age overtakes him. To this Solomon in his wisdom pointed, saying: "Let thy garments always be white". (Ecc. 9.8).

Mishneh Torah, Repentance 5:1

Free will is granted to every human being. If a man wants to follow the good path and be good, he has the power to do so; if he wants to follow the evil way and be wicked, he is free to do so. It is written: "Indeed, man has become like one of us, knowing good and evil" (Genesis 3:22). That is to say, the human species is unique in the world, there being no other species like it in this respect, namely that man by himself, using his own intelligence and reason, knows what is good and what is evil, without anyone preventing him from doing good or evil as he pleases;

Mishneh Torah, Repentance 6:2

...And, to the same extent that man sins consciously and of his own free will, he should turn to repentance consciously and of his own free will.

Mishneh Torah, Repentance 3:1

Every human being has virtues and sins. One whose merits exceed his sins is a good man; one whose sins exceed his merits is an evil man. If

להזכירן לפניו כדי לבישו. או להזכיר דברים וענינים הדומין להם כדי להזכירו מה עשה. הכל אסור ומזהר עליו בכלל הונית דברים שהזהירה תורה עליה שנאמר (ויקרא כה יז) "ולא תוננו איש את עמיתו":

משנה תורה, הלכות תשובה

ז' ב'

לעולם יראה אדם עצמו כאלו הוא נוטה למות ושוא ימות בשעתו ונמצא עומד בתטאו. לפיכך ישוב מתטאיו מיד ולא יאמר כשאזקין אשוב ושוא ימות טרם שיזקין. הוא ששלמה אמר בתכמתו (קהלת ט ח) "בכל עת יהיו בגדיך לבנים":

משנה תורה, הלכות תשובה

ה' א'

רשות לכל אדם נתונה. אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק הרשות בידו. ואם רצה להטות עצמו לדרך רעה ולהיות רשע הרשות בידו. הוא שכתוב בתורה (בראשית ג כב) "הן האדם הנה כאחד ממנו לדעת טוב ורע". כלומר הן מין זה של אדם הנה יחיד בעולם ואין מין שני דומה לו בזה הענין שיהא הוא מעצמו בדעתו ובמחשבתו יודע הטוב והרע ועושה כל מה שהוא חפץ ואין מי שייעבב בידו מלעשות הטוב או הרע.

משנה תורה, הלכות תשובה

ו' ב'

...וכשם שהאדם חוטא מדעתו וברצונו כך הוא עושה תשובה מדעתו וברצונו:

משנה תורה, הלכות תשובה ג' א'

כל אחד ואחד מבני האדם יש לו זכיות ועונות. מי שזכיותיו יתרות על עונותיו צדיק. ומי שעונותיו יתרות על זכיותיו

they are fifty-fifty in a person, he is intermediate [between the good and the bad]. So it is with a city. If the merits of all its citizens exceed their iniquities, it is good; if their iniquities exceed their merits, it is bad. And so it is with the entire world.

Mishneh Torah, Repentance 3:4

...It is, therefore, necessary for every man to behold himself throughout the whole year in a light of being evenly balanced between innocence and guilt, and look upon the entire world as if evenly balanced between innocence and guilt; thus, if he commit one sin, he will overbalance himself and the whole world to the side of guilt, and be a cause of its destruction; but if he perform one duty, behold, he will overbalance himself and the whole world to the side of virtue, and bring about his own and their salvation and escape, even as it is said: "But the righteous is an everlasting foundation" (Prov. 10. 25), it is he, by whose righteousness he overbalanced the whole world to virtue and saved it. And, because of this matter, it became the custom of the whole house of Israel to excel in alms-giving, in good conduct and in the performance of duties during the intervening days of Rosh ha-Shanah and Yom ha-Kippurim above what they do during the whole year.

רשע. מִחֲצָה לְמִחֲצָה בֵּינוֹנִי. וְכֵן הַמְּדִינָה
אִם הָיוּ זְכוּיֹת כָּל יוֹשְׁבֵיהָ מְרֻבּוֹת עַל
עֲוֹנוֹתֶיהֶן הָרִי זֶה צְדָקָתָהּ. וְאִם הָיוּ
עֲוֹנוֹתֶיהֶם מְרֻבִּין הָרִי זֶה רְשָׁעָהּ. וְכֵן כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ:

משנה תורה, הלכות תשובה

ג' ד'

...לְפִיכָף צָרִיךְ כָּל אָדָם שִׁירְאָה
עֲצֻמוֹ כָּל הַשָּׁנָה כְּלֵה כְּאֵלוֹ חֲצִי
זְכָאִי וְחֲצִי חֲסִיב. וְכֵן כָּל הָעוֹלָם
חֲצִי זְכָאִי וְחֲצִי חֲסִיב. חֲטָא חֲטָא
אֶחָד הָרִי הִכְרִיעַ אֶת עֲצֻמוֹ וְאֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ לְכַף חוּבָה וְגָרַם לוֹ
הַשְׁחָתָה. עָשָׂה מִצְוָה אַחַת הָרִי
הִכְרִיעַ אֶת עֲצֻמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם
כְּלוֹ לְכַף זְכוּת וְגָרַם לוֹ וְלָהֶם
תְּשׁוּעָה וְהַצָּלָה שֶׁנֶּאֱמַר (משלי י
כה) "וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם" זֶה שֶׁצָּדֵק
הִכְרִיעַ אֶת כָּל הָעוֹלָם לְזְכוּת
וְהַצִּילוֹ. וּמִפְּנֵי עֲנָנָן זֶה נִהְגוּ כָּל
בֵּית יִשְׂרָאֵל לְהִרְבּוֹת בְּצַדָּקָה
וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים וְלַעֲסֹק בְּמִצְוֹת
מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה וְעַד יוֹם הַכְּפוּרִים
יְתֵר מִכָּל הַשָּׁנָה.

Source Sheet created on Sefaria by Emanuel Ben-David